

Věc C-134/23

**Shrnutí žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podle čl. 98 odst. 1
jednacího řádu Soudního dvora****Datum doručení:**

7. března 2023

Předkládající soud:

Symvoulio tis Epikrateias (Řecko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

3. února 2023

Navrhovatelé:

Somateio „Elliniko Symvoulio gia tous Prosfyges“

Astiki Mi Kerdoskopiki Etaireia „Ypostirixi Prosfygon sto Aigaiο“

Odpůrci:

Ypourgos Exoterikon

Ypourgos Metanastefsis kai Asylou

Předmět původního řízení

Žaloba na neplatnost meziresortní vyhlášky, kterou se stanoví vnitrostátní seznam bezpečných třetích zemí, včetně Turecka jako bezpečné třetí země pro žadatele o mezinárodní ochranu ze Sýrie, Afghánistánu, Pákistánu, Bangladéše a Somálska.

Předmět a právní základ žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU se týká výkladu článku 38 směrnice 2013/32/EU.

Předběžná otázka

Musí být článek 38 směrnice 2013/32/EU ve spojení s článkem 18 Listiny základních práv Evropské unie vykládán v tom smyslu, že

(1) brání takové vnitrostátní (regulační) právní úpravě, která pro určité kategorie žadatelů o mezinárodní ochranu označuje za obecně bezpečnou třetí zemi, která sice přijala právní závazek umožnit zpětné převzetí těchto kategorií žadatelů o mezinárodní ochranu na své území, ale ve skutečnosti dlouhodobě (v projednávané věci více než dvacet měsíců) neumožnila zpětné převzetí těchto kategorií žadatelů o mezinárodní ochranu, aniž byla posouzena možnost změny této praxe v blízké budoucnosti?

Anebo v tom smyslu, že

(2) zpětné převzetí do třetí země není jednou z kumulativních podmínek pro přijetí vnitrostátního (regulačního) aktu, kterým se třetí země označuje jako obecně bezpečná pro určité kategorie žadatelů o mezinárodní ochranu, ale je jednou z kumulativních podmínek pro přijetí individuálního aktu, kterým se konkrétní žádost o mezinárodní ochranu odmítá jako nepřijatelná z důvodu existence „bezpečné třetí země“?

Anebo v tom smyslu, že

(3) zpětné převzetí do „bezpečné třetí země“ je otázkou, kterou je třeba ověřit až při výkonu rozhodnutí, pokud je rozhodnutí o odmítnutí žádosti o mezinárodní ochranu založeno na důvodu „bezpečné třetí země“?

Relevantní ustanovení mezinárodního práva

Úmluva o právním postavení uprchlíků, která byla podepsána dne 28. července 1951 v Ženevě [*Recueil des traités des Nations unies*, sv. 189, s. 150, č. 2545 (1954)], vstoupila v platnost dne 22. dubna 1954 a byla pozměněna Protokolem týkajícím se právního postavení uprchlíků, který byl uzavřen v New Yorku dne 31. ledna 1967 a vstoupil v platnost dne 4. října 1967: články 1 a 33.

Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsaná dne 4. listopadu 1950 v Římě: článek 3.

Úmluva proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání podepsaná v New Yorku dne 10. prosince 1984, která vstoupila v platnost dne 26. června 1987: článek 3.

Mezinárodní pakt o občanských a politických právech přijatý Valným shromážděním Organizace spojených národů dne 16. prosince 1966, který vstoupil v platnost dne 23. března 1976: článek 7.

Uplatňovaná ustanovení unijního práva a judikatura Soudního dvora

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (Úř. věst. 2011, L 337, s. 9): zejména články 4 a 21.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepřpracované znění) (Úř. věst. 2013, L 180, s. 60): body 18, 34, 44, 46 až 48 a 50 odůvodnění, čl. 31 odst. 2, články 33, 35, 38 a 39.

Listina základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“): článek 18 a čl. 19 odst. 2.

Rozsudky Soudního dvora ze dne 19. března 2020, *Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tomba)* (C-564/18, EU:C:2020:218); ze dne 14. května 2019, *M a X (Odnětí postavení uprchlíka)* (C-391/16, C-77/17 a C-78/17, EU:C:2019:403); ze dne 13. září 2018, *Ahmed* (C-369/17, EU:C:2018:713); ze dne 26. února 2015, *Shepherd* (C-472/13, EU:C:2015:117); ze dne 7. listopadu 2013, *X a další* (C-199/12 až C-201/12, EU:C:2013:720), a ze dne 21. prosince 2011, *NS* (C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865).

Relevantní ustanovení vnitrostátního práva

Zákon č. 4375/2016 o organizaci a fungování azylové služby, odvolacího orgánu a přijímací a identifikační služby, zřízení generálního sekretariátu pro přijímání, přizpůsobení řeckých právních předpisů ustanovením směrnice [2013/32/EU], ustanovení o zaměstnávání osob požívajících mezinárodní ochrany a další ustanovení (FEK A' 51/3.4.2016 a oprava v A' 57/6.4.2016).

Zákon č. 4636/2019 o mezinárodní ochraně a dalších ustanoveních (FEK A' 169/1.11.2019), ve znění zákona č. 4686/2020 o zlepšení legislativy v oblasti přistěhovalectví, kterým se mění ustanovení zákonů č. 4636/2019 (A' 169), 4375/2016 (A' 51), 4251/2014 (A' 80) a další ustanovení (FEK A' 96/12.5.2020) (články 16 a 61): články 2 až 38, 83 až 86 a čl. 92 odst. 1.

Stručný popis skutkového stavu a řízení

- 1 Dne 3. června 2021 byla v souladu s článkem 86 zákona č. 4636/2019, zejména s jeho odstavci 2 a 3, a na základě doporučení ředitele azylové služby ze dne 14. května 2021 vydána meziresortní vyhláška náměstka ministra zahraničních věcí a ministra pro přistěhovalectví a azyl č. 42799 s názvem „Určení třetích zemí označených za bezpečné a vytvoření vnitrostátního seznamu ve smyslu článku 86 zákona č. 4636/2019 (A' 169)“ (FEK B' 2425/7.6.2021), kterým bylo rozhodnuto

o „vytvoření vnitrostátního seznamu bezpečných třetích zemí, včetně Turecka jako bezpečné třetí země, v souladu s ustanoveními článku 86 zákona č. 4636/2019“, pro žadatele o mezinárodní ochranu pocházející ze Sýrie, Afghánistánu, Pákistánu, Bangladéše a Somálska.

- 2 Dne 7. října 2021 podali navrhovatelé, konkrétně Somateio „Elliniko Symvoulio gia tous prosfyges“ (sdružení „Řecká rada pro uprchlíky“) a Astiki Mikroskopiki Etaireia „Ypostirixi Prosfygon sto Aigaio“ (nezisková organizace „Podpora uprchlíků v Egejském moři“), žalobu na neplatnost výše uvedené meziresortní vyhlášky.
- 3 V návaznosti na nové doporučení ředitele azylové služby ze dne 7. prosince 2021 a v rámci revize a aktualizace údajů, z nichž vycházela napadená meziresortní vyhláška, byla dne 15. prosince 2021, na základě stejných ustanovení zákona č. 4636/2019, přijata meziresortní vyhláška č. 458568, pocházející od stejných ministrů a nazvaná „Změna meziresortní vyhlášky č. 42799/3.6.2021 ministra zahraničních věcí a ministra pro přistěhovalectví a azyl ‚Určení třetích zemí označených za bezpečné a vytvoření vnitrostátního seznamu, jak je definován v článku 86 zákona č. 4636/2019 (A' 169)‘“ (FEK B' 5949/16.12.2021), kterou bylo mimo jiné Turecko opět kvalifikováno jako bezpečná třetí země pro výše uvedené kategorie žadatelů o mezinárodní ochranu, konkrétně žadatele ze Sýrie, Afghánistánu, Pákistánu, Bangladéše a Somálska.
- 4 Po přijetí této vyhlášky podali navrhovatelé dne 3. března 2022 „návrh na pokračování řízení“, v němž se domáhali zrušení meziresortní vyhlášky č. 458568 ze dne 15. prosince 2021 v rozsahu, v němž je Turecko pro výše uvedené žadatele o mezinárodní ochranu opět klasifikováno jako bezpečná třetí země, a dle pokračování řízení týkajícího se původně napadené meziresortní vyhlášky a zrušení tohoto aktu.
- 5 Při projednávání věci předkládající soud, Symvoulio tis Epikrateias (Státní rada, Řecko), který zasedá v plénu, stanovil, že přípustná je pouze žaloba na neplatnost meziresortní vyhlášky ze dne 15. prosince 2021 (dále jen „napadená vyhláška“).

Hlavní argumenty účastníků původního řízení

- 6 Svou žalobou na neplatnost navrhovatelé tvrdí, že sporné určení Turecka jako bezpečné třetí země pro uvedených pět kategorií žadatelů o mezinárodní ochranu je v rozporu s článkem 86 (zejména s odstavcem 5) zákona č. 4636/2019 a článkem 38 (zejména odstavce 4) směrnice 2013/32 – ve spojení s jejím bodem 44 odůvodnění – neboť není zajištěna možnost zpětného převzetí těchto cizinců do této třetí země „prostřednictvím mezinárodních dohod“ a dále, jak vyplývá z předložených důkazů, s ohledem na praxi Turecka v tomto ohledu neexistuje rozumná vyhlídka na zpětné převzetí těchto žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. V tomto ohledu navrhovatelé odkazují na poslední doporučení azylové služby ze dne 7. prosince 2021, v návaznosti na které byla přijata napadená

vyhláška, v níž se uvádí, že „od března 2020 až dosud byla navracení z Řecka do Turecka zmrazena“.

Stručné odůvodnění žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 7 Předkládající soud především uvádí, že článek 35 směrnice 2013/32 (ve spojení s článkem 85 zákona č. 4636/2019) stanoví, že zemi lze považovat za první zemi azylu pro daného žadatele o mezinárodní ochranu, pokud je mimo jiné splněna podmínka, že žadatel, který je cizím státním příslušníkem, bude do této země zpětně převzat, zatímco článek 38 této směrnice, týkající se pojmu „bezpečná třetí země“, stanoví v odstavci 4 (ve spojení s čl. 86 odst. 4 zákona č. 4636/2019), že „[p]okud třetí země nepovolí žadateli vstup na své území, členské státy zajistí, aby mu byl poskytnut přístup k řízení v souladu se základními zásadami a zárukami stanovenými v kapitole II [směrnice 2013/32]“, tedy pro takový případ stanoví pokračování v posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, která byla dříve shledána nepřipustnou podle ustanovení o bezpečné třetí zemi.
- 8 Předkládající soud z těchto ustanovení vyvozuje, že na rozdíl od článku 35 směrnice, který podmiňuje použití pojmu „první země azylu“ možností zpětného převzetí cizince žádajícího o mezinárodní ochranu do této země, čl. 38 odst. 4 ve svém znění nestanoví možnost převzetí nebo zpětného převzetí cizince do třetí země jako podmínku použití pojmu „bezpečná třetí země“.
- 9 Předkládající soud připomíná, že podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že pro výklad ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (viz zejména rozsudek ze dne 26. února 2019, Rimševičs a ECB v. Lotyšsko, C-202/18 a C-238/18, EU:C:2019:139, bod 45).
- 10 Předkládající soud, který připomněl rozsudek ze dne 29. července 2019, Torubarov (C-556/17, EU:C:2019:626, bod 53), se domnívá, že ustanovení směrnice 2013/32 týkající se případů nepřipustných žádostí o mezinárodní ochranu musí být i s ohledem na článek 18 Listiny vykládána tak, aby sloužila cíli sledovanému touto směrnicí, kterým je zajistit co nejrychlejší posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Tento cíl se odráží v bodě 18 odůvodnění směrnice, který stanoví, že „[j]e v zájmu členských států i žadatelů o mezinárodní ochranu, aby bylo rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu přijato co možná nejdříve“, a odráží se ve značném počtu jejích ustanovení, která stanoví, že akty příslušných vnitrostátních orgánů týkající se řízení o posuzování žádostí o mezinárodní ochranu musí být přijaty „co nejdříve“ (viz mimo jiné čl. 31 odst. 2 směrnice 2013/32).
- 11 Zejména z tohoto hlediska je podle většinového názoru předkládajícího soudu třeba článek 38 směrnice 2013/32 (a v důsledku toho i článek 86 zákona č. 4636/2019) vykládat v tom smyslu, že není možné označit třetí zemi za bezpečnou, pokud se nezdá, že bude možné žadatele o mezinárodní ochranu v této třetí zemi převzít nebo zpětně převzít, neboť v opačném případě by se pouze

prodloužila doba posuzování žádosti o mezinárodní ochranu a nejistota žadatele ohledně jeho pobytového statusu v zemi, kde podal žádost, aniž je navíc bylo vyloučeno riziko jeho navrácení do země, kde je vystaven pronásledování, a možnost narušení mezinárodních vztahů mezi státy. Předkládající soud dodává, že názor, že možnost převzetí nebo zpětného převzetí cizince žádajícího o ochranu ve třetí zemi je podmínkou pro označení třetí země za bezpečnou, se odráží v *soft law* Rady Evropy, je podporován částí teorie mezinárodního práva a byl přijat soudy ostatních členských států Unie.

- 12 Navíc, opět podle většinového názoru předkládajícího soudu, zjištění, že podmínka možnosti převzetí nebo zpětného převzetí cizince do bezpečné třetí země byla splněna, zahrnuje jak posouzení právního stavu existujícího v této zemi – tedy zda třetí země přijala právní závazek v tomto smyslu – tak posouzení, zda tato země své závazky v tomto ohledu skutečně splnila. Z toho vyplývá, že pokud členský stát vytvoří vnitrostátní seznam obecně bezpečných třetích zemí s využitím příslušné diskreční pravomoci stanovené v čl. 38 odst. 2 směrnice 2013/32, nemůže z důvodu urychlení výše uvedeného posuzování žádosti o mezinárodní ochranu normativně označit třetí zemi za bezpečnou, pokud nejprve neověřil, že výše uvedená podmínka – tedy možnost převzetí nebo zpětného převzetí do této země – je splněna ve vztahu k oběma výše uvedeným prvkům [„právnímu“ a „praktickému“].
- 13 Podle dvou nesouhlasících členů senátu se však přijetí regulačního aktu, který označuje třetí zemi za bezpečnou pro určité kategorie žadatelů o azyl (ve smyslu čl. 38 odst. 2 směrnice 2013/32 a čl. 86 odst. 2 a 3 zákona č. 4636/2019), omezuje pouze na obecné posouzení, zda tato země splňuje kritéria popsaná v čl. 38 odst. 1 směrnice 2013/32 (čl. 86 odst. 1 zákona č. 4636/2019). Naopak otázka, zda třetí země umožní, či neumožní žadateli vstup na své území, se netýká bezpečnosti této země obecně, ale její přístupnosti (v konkrétním případě), a souvisí tedy výhradně s tím, zda by měla být žádost odmítnuta jako nepřipustná [podle čl. 33 odst. 2 písm. c) směrnice] nebo posouzena meritorně (podle čl. 38 odst. 4 směrnice) (viz rozsudek ze dne 14. května 2020, FMS a další, C-924/19 PPU a C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, bod 153), tedy se skutečností, která je v zásadě ověřitelná až v okamžiku výkonu rozhodnutí (viz stanovisko generálního advokáta Priita Pikamäea ve spojených věcech FMS a další, C-924/19 PPU a C-925/19 PPU, EU:C:2020:294, zejména body 111, 114 a 127). Pokud se ukáže, jako v projednávané věci, že země určená regulačním aktem jako bezpečná třetí země pro určité kategorie žadatelů o azyl po určitou dobu nepřijímá žadatele o azyl, není tento regulační akt neplatný (neplatný by byl, pokud by nebyly splněny podmínky stanovené v čl. 38 odst. 1 směrnice 2013/32). Nicméně v zájmu zajištění praktické účinnosti ustanovení směrnice 2013/32 (jejímž účelem je zajistit účinný, snadný a rychlý přístup k řízení o uznání mezinárodní ochrany), vykládaných ve světle článků 18 a 47 Listiny, je třeba připustit, že pokud je již v době podání žádosti o azyl známo, že třetí země neumožní žadateli vstup na své území, nelze žádost o azyl odmítnout jako nepřipustnou na základě pojmu „bezpečná třetí země“, ale musí být posouzena meritorně v souladu s čl. 38 odst. 4 směrnice 2013/32 (čl. 86 odst. 5 zákona č. 4636/2019).

- 14 Kromě toho podle dalších dvou členů předkládajícího soudu, jelikož musí být přezkoumána v okamžiku výkonu rozhodnutí příslušného vnitrostátního orgánu, kterým se odmítá žádost o mezinárodní ochranu jako nepřijatelná z tohoto důvodu bezpečné třetí země, nepředstavuje otázka, zda může být cizinec převzat nebo zpětně převzat do bezpečné třetí země, prvek zákonnosti normativního aktu, kterým se určuje bezpečná třetí země obecně, ani individuálního aktu, kterým se tatáž žádost zamítá.
- 15 Předkládající soud dodává, že prvním článkem zákona č. 2926/2001 (FEK A' 139/27.6.2001) byla ratifikována Dohoda mezi Řeckou republikou a Tureckou republikou o spolupráci mezi ministerstvem veřejného pořádku Řecké republiky a ministerstvem vnitra Turecké republiky v boji proti trestné činnosti, zejména terorismu, organizovanému zločinu, nelegálnímu obchodu s drogami a nelegálnímu přistěhovalectví, ze dne 20. ledna 2000, jejíž článek 8 zní takto: „Strany spolupracují v boji proti nelegálnímu přistěhovalectví. Do uzavření dohody o zpětném přebírání osob strany umožní opětovný vstup osobám, tedy svým vlastním státním příslušníkům a státním příslušníkům třetích zemí, které neoprávněně překročily nebo se chystají překročit hranice jedné ze stran z území druhé strany. Za tímto účelem strany co nejdříve společně stanoví zásady a postupy nezbytné pro zpětné přebírání dotčených osob, a to prostřednictvím příslušného textu“. K provedení výše uvedeného článku 8 byl vypracován prováděcí protokol ze dne 8. listopadu 2001, který byl ratifikován prvním článkem zákona č. 3030/2002 (FEK A' 163/15.7.2002).
- 16 Kromě toho byla dne 16. prosince 2013 uzavřena Dohoda mezi Evropskou unií a Tureckou republikou o zpětném přebírání neoprávněně pobývajících osob, která byla jménem Unie ratifikována rozhodnutím Rady Evropské unie dne 14. dubna 2014 (Úř. věst. 2014, L 134, s. 3). Její článek 4, nadepsaný „Zpětné přebírání státních příslušníků třetích zemí a osob bez státní příslušnosti“ stanoví: „1. Turecko na žádost členského státu a bez dalších formálních náležitostí tohoto členského státu kromě těch, jež jsou uvedeny v této dohodě, převezme všechny státní příslušníky třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, jež nesplňují nebo přestaly splňovat platné podmínky pro vstup nebo pobyt na území žádajícího členského státu, pokud je v souladu s článkem 10 [který se týká důkazů týkajících se státních příslušníků třetích zemí a osob bez státní příslušnosti] prokázáno, že příslušné osoby: [...] c) neoprávněně vstoupily na území členských států přímo z území Turecka nebo přímo po průjezdu přes území Turecka [...]“.
- 17 Dne 15. října 2015 se Turecko a Evropská unie dohodly na společném akčním plánu s cílem posílit spolupráci v oblasti podpory syrských státních příslušníků s dočasnou mezinárodní ochranou a v oblasti řízení migrace v reakci na krizi vyvolanou situací v Sýrii. Dne 29. listopadu 2015 se hlavy států nebo předsedové vlád členských států Unie setkali se svým tureckým protějškem. Po tomto setkání se rozhodli aktivovat společný akční plán, a zejména zintenzivnit svou aktivní spolupráci zaměřenou na přistěhovalce, kteří nepožívají mezinárodní ochrany, a to tím, že se bude předcházet jejich cestám do Turecka a Unie, bude zajištěno uplatňování ujednání dvoustranných dohod o zpětném přebírání osob

a přistěhovalci, kteří nepožívají mezinárodní ochrany, budou urychleně vraceni do jejich zemí původu. Následně dne 18. března 2016 bylo v podobě tiskové zprávy č. 144/16 zveřejněno na internetové stránce Rady Evropské unie prohlášení o výsledcích „[třetího] setkání [od listopadu 2015] věnované[ho] prohloubení vzájemných vztahů Turecka a EU i řešení migrační krize“ mezi „[č]len[y] Evropské rady“ a jejich „tureck[ým] protějšek[em]“.

- 18 Podle předkládajícího soudu z výše uvedených mezinárodních textů vyplývá, že normotvůrce se správně domníval, že Turecko přijalo právní závazek přijmout za určitých podmínek zpětné převzetí cizinců žádajících o mezinárodní ochranu z Řecka. Podmínka vyplývající z čl. 38 odst. 4 směrnice 2013/32 (a následně z čl. 86 odst. 5 zákona č. 4636/2019) je tedy splněna, pokud jde o její první („právní“) prvek.
- 19 Pokud však jde o druhý prvek, který se týká skutečného dodržování právních závazků Turecka v tomto ohledu, tato podmínka není splněna, neboť se nezdá, že by se provádělo zpětné přebírání žadatelů o mezinárodní ochranu, jejichž žádosti o mezinárodní ochranu byly odmítnuty jako nepřijatelné z důvodu „bezpečné třetí země“, ale naopak, jak je výslovně uvedeno ve sdělení odboru „Řízení a Vzdělávání“ azylové služby ze dne 3. prosince 2021, které doprovází doporučení ředitele této služby ze dne 7. prosince 2021, v návaznosti na které byla přijata napadená vyhláška, „od března 2020 až do současnosti [tedy po dobu více než 20 měsíců] byla navrácení z Řecka do Turecka zmrazena“, aniž s rozlišuje, na jakém právním základě (výše uvedené mezinárodní dohody nebo společné prohlášení Evropské unie a Turecka) byla tato navrácení nařízena.
- 20 Předkládající soud má rovněž za to, že nelze přisvědčit tvrzení odpůrců, že napadená vyhláška není v tomto ohledu stižena vadou, zejména proto, že napadené neuplatnění [společného prohlášení ze dne 18. března 2016] je dočasné „a víceméně odůvodněné [okolnostmi]“ v tom smyslu, že „Turecko v posledním období dočasně neakceptuje zpětné převzetí z důvodu pandemie COVID (globální a nepopíratelná skutečnost)“, neboť nemá oporu v důkazech obsažených ve spise. Navíc se nezdá, že by příslušný orgán posoudil možnost, že se postoj Turecka k této otázce v blízké budoucnosti změní.
- 21 Z tohoto důvodu by tedy podle většinového názoru na výklad článku 38 směrnice 2013/32 a článku 86 zákona č. 4636/2019 mělo být žalobě vyhověno a napadená vyhláška by měla být zrušena v rozsahu, v němž označuje Turecko za bezpečnou třetí zemi pro žadatele o mezinárodní ochranu ze Sýrie, Afghánistánu, Pákistánu, Bangladéše nebo Somálska. Naopak podle menšinového názoru zjištění, že žadatelé o mezinárodní ochranu byli skutečně přijati k zpětnému převzetí, nepředstavuje prvek platnosti normativního aktu, který obecně označuje třetí zemi za bezpečnou, ale je naopak relevantní v dalších fázích správního řízení.
- 22 Předkládající soud uvádí, že Soudnímu dvoru již byla předložena předběžná otázka týkající se výkladu mimo jiné článku 38 směrnice 2013/32. Zejména ve spojených věcech C-924/19 PPU a C-925/19 PPU, FMS a další (EU:C:2020:367)

předložil maďarský soud – v rámci řízení o kasačním opravném prostředku proti individuálním aktům vnitrostátního správního orgánu – předběžnou otázku, v níž požádal Soudní dvůr, aby upřesnil, zda z čl. 33 odst. 1 a odst. 2 písm. b) a c), jakož i z článků 35 a 38 směrnice 2013/32, ve spojení s článkem 18 Listiny, vyplývá, že zpětné převzetí do třetí země je jednou z kumulativních podmínek pro uplatnění důvodu nepřipustnosti, to znamená pro přijetí rozhodnutí založeného na tomto důvodu, nebo stačí ověřit splnění této podmínky až v okamžiku výkonu takového rozhodnutí. Soudní dvůr však rozhodl, že tato otázka je nepřipustná, neboť vnitrostátní soud nevysvětlil, proč má za to, že bez odpovědi na tuto otázku nemůže rozhodnout ve sporech, které mu byly předloženy (rozsudek ze dne 14. května 2020, FMS a další, C-924/19 PPU a C-925/19 PPU, EU:C:2020:367, body 172 až 174). Předkládající soud však poukazuje na to, že v tomto ohledu generální advokát Priit Pikamäe ve svém stanovisku uvedl následující: „[k]romě toho zatímco potvrzené převzetí zpět je jednou z kumulativních podmínek přijetí rozhodnutí založeného na důvodu ‚první země azylu‘, uvedeném v čl. 33 odst. 2 písm. b) směrnice 2013/32, může být převzetí nebo zpětné převzetí ‚bezpečnou třetí zemí‘ ověřeno až v okamžiku výkonu rozhodnutí založeného na stejně znějícím důvodu uvedeném v čl. 33 odst. 2 písm. c) téže směrnice“ (stanovisko generálního advokáta Priita Pikamäea ve spojených věcech FMS a další, C-924/19 PPU a C-925/19 PPU, EU:C: 2020:294, bod 127).

- 23 S ohledem na výše uvedené dospěl předkládající soud k závěru, že existují důvodné pochybnosti o významu článku 38 směrnice, a proto se domnívá, že musí odložit konečné rozhodnutí o žalobě na neplatnost v rozsahu, v němž napadá označení Turecka v napadené vyhlášce za bezpečnou třetí zemi pro určité kategorie cizích státních příslušníků, a předložit Soudnímu dvoru odpovídající předběžné otázky.
- 24 Konečně předkládající soud žádá, aby byla žádost o rozhodnutí o předběžné otázce projednána ve zrychleném řízení podle článku 105 jednacího řádu Soudního dvora, neboť otázky výkladu unijního práva, jichž se žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týká, se vztahují zejména z důvodu normativní povahy napadené vyhlášky velkého počtu naléhavých případů, na které se vztahují ustanovení unijního práva týkající se prostoru svobody, k bezpečnosti a práva, a zejména politiky týkající se kontrol na hranicích, azylu a přistěhovalectví (část třetí, hlava V, kapitola II Smlouvy o fungování Evropské unie).